

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3SŽi/17/2013
Identifikačné číslo spisu:	6013200631
Dátum vydania rozhodnutia:	06.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6013200631.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, Suché Mýto 19, Bratislava, právne zastúpený: Bardač, s.r.o., advokátska kancelária, Búdková 4, Bratislava, proti žalovanému: Starosta Obce Stará Huta, Stará Huta č. 54, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/92/2013-49 zo dňa 19. júna 2013 voči výroku o náhrade trov konania a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/92/2013-49 zo dňa 19. júna 2013 voči výroku I., takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/92/2013-49 zo dňa 19. júna 2013 z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil fiktívne rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové fiktívne rozhodnutie Obecného úradu Stará Huta z dôvodu, že fiktívne rozhodnutie nespĺňa náležitosti riadne odôvodneného rozhodnutia v zmysle § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal právny zástupca žalobcu odvolanie voči výroku o náhrade trov konania.

Proti rozsudku krajského súdu podal taktiež odvolanie žalovaný voči výroku I.

V priebehu odvolacieho konania Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. I. ÚS 260/2014-14 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl.

46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 rozhodol, že sťažnosť Centra ekologických informácií, Suché mýto 19, Bratislava odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

„Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 7 SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „... žalovaný nezačal konanie o poskytnutie informácií a ani ho začať nemohol... teda nenastúpila fikcia, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu“. Je teda zrejmé, že najvyšší súd oprel svoje závery o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona č. 215/2002 Z.z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vychádzajúc pritom z príslušných ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zhodnotiac intenzitu možného zásahu do sťažovateľom označených práv sa musí aj ústavný súd stotožniť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „Na webovej stránke Národného bezpečnostného úradu, ktorý vedie zoznam elektronických podateľní orgánov verejnej moci podľa § 10 ods. 2 písm. p) zákona o elektronickom podpise súd zistil (a mohol tak urobiť aj žalobca, ktorého zastupujú a aj v konaní pred orgánmi obce zastupovali osoby s právnickým vzdelaním, ktoré sú aj počítačovo gramotné), že žalovaný je orgánom verejnej moci, ktorý nemá zriadenú elektronickú podateľňu a ani mu zákon neukladá povinnosť takúto podateľňu zriadiť“, k čomu dodáva, že tejto skutočnosti si bol, resp. mohol byť sťažovateľ za aktívnej pomoci svojho právneho zástupcu vedomý už na začiatku samotného konania podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a ústavnému súdu ani nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že nemohol požiadať o požadované informácie iným technicky prijateľným spôsobom.“

Senát najvyššieho súdu konštatuje, že vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania je druhovo totožná s vecou v uznesení sp. zn. 7 SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 a právny názor po právnom teste ústavnosti možno považovať za druhovo záväznú konštantnú judikatúru, ktorú už ďalej nie je potrebné zdôvodňovať.

O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože v konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží (viď. rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Szd/2/2012 zo dňa 13.11.2012).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.